

TESZT VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXVII. évfolyam 5. szám

2017. május

Szeretettel köszöntjük az édesanyákat, nagymamákat!

Megújulás

Mostanában többféle módon került elélem a megújulás szükségessége. Amikor több év telik el egy-egy szolgálatban, óhatatlanul kísért a rutin. A szaporodó feladatok és a fogyó türelem ösztönösen a kisebb energiaszinten történő megoldásokat részesíti előnyben. Ez lelkileg előbb-utóbb felületességet eredményez. A feladatközpontú gondolkodás pedig erre még csak rátesz egy lapáttal...

Persze, ha csak ennyit mondanék, mentetném magam a körülményekkel és adottságaimmal, de közel sem vagyok ilyen vétlen. Az Isten-nel és környezetemmel való kapcsolatom ápolása, a bűnökre való érzékenységem elsősorban az én felelősségem. A szolgálatban való igénybevétel nem ment fel a lelki igényességtől, sőt!

Néhány hónapja olvastam Kovács József: „Patak a száraz talajon” c. interjú kötetét, amely az 1960-as években kiteljesedett szilágysági ébredésnek ered a nyomába. Ittam a mondatait.

Nem sokkal ezután Roy Hession következő három írása került kezembe: „A megújulás útján”; „Teljetek meg Lélekkel!”; „Jézus erőterében”. Semmi szenzáció nincs bennük. A szerző egyszerűen komolyan vette Isten szavát életében és tanításaiban egyaránt. Több évi angliai evangélista szolgálat után be kellett ismernie, hogy elveszítette a Szentlélek erejét. Ekkor Isten a kelet-afrikai ébredés területéről egy általa szervezett konferenciára érkező szolgálattevők egyszerű üzenete által

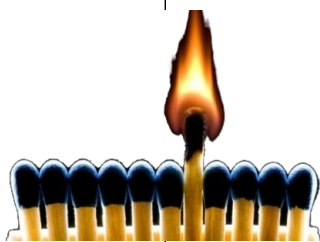
vezette rá saját nyomorúságának okára. Rá kellett jönnie, hogy az összes résztvevő közül ő a legnyomorultabb, mert míg mások szükségével foglalkozik, addig ő saját ürességével küzd. Innen indult el személyes megújulásának a története, és használta őt Isten mások felébresztésében, megújításában is.

A személyes megújulás és a közösségi ébredés egyaránt a Szentlélek kezdeményezésének gyümölcse, de minden ébredési mozgalom egyének megújulásával kezdődött, oly módon, hogy valakit el kezdte zavarni saját felszínes lelkiségük,

önmaguk körül forgó, meddő életvitelük, elbogatellizált bűneik. (Hívókról beszélünk.) Az különös kegyelem, amikor sok ilyen személyes megújulást Isten egy nagy közösségi ébredéssé erősít

fel. Mi közvetlenül csak önmagunk megújulásában vállalhatunk részt többek között azzal, ahogy komolyan vesszük Isten szavát önmagunkra nézve. (Már-már közhelyé vált e mondás: Rajzolj egy kört magad köré – ott kezdődik az ébredés.) A mások megújításában Isten használhatja az én megújulásomat (mint ahogy ezt tette is sokszor a történelem során), de direkt módon - „inkvizícióval” - én soha nem érhetek el igazi szellemi változást senkiben.

Hogy ez mennyire így van, arra az ébredési mozgalmak emberi túlkapásai is rávilágítanak. Amikor egy-egy markánsabb vezető - a saját megújulását általános mintául véve - a kizárólagosság igényével szabta meg, hogy milyen külső jelekkel jár az ébredés; milyen látható megnyilván-

nulások kísérik (pl. bűnvallás *könnyek között*), és e szabályok alapján osztották fel a hívőket felébredtekre és alvókra, akkor ez már nem az Isten Szentlelkének szabadságát tükrözte, hanem az emberi kontárkodást Isten munkájába. Isten külön kegyelme az, hogy még az ilyen emberi gyengeségekkel tűzdelt ébredések nyomán is - és melyik nem az - mérhetetlenül sok áldás származott az érintett közösségek életében.

Pál apostol nagyon szemléletesen írja le az új és a régi ember folyamatos harcát. Megtérésünkör egy óriási sebet ejtünk az óemberünkön, de mivel is? Azzal, ahogy megvalljuk a felismert bűneinket? Nem gondolom, hiszen tévedések beismerésére a hit nélkül élő ember is képes. Valójában az üt nagyot rajta, amikor bűnös természetünk megvallásával lerántjuk róla a leplet, és igazat adunk Istennek abban is, hogy a legnagyobb igyekezetünkkel sem vagyunk képesek semmi jóra Nélküle önmagunktól. A bűneink már csak ennek következményei.

„Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs.”(Róm 7:18)

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” (Jn 15:5)

Ez összetöri minden büszkeségünket. Az ember lázadása óta folyamatosan valaki akar lenni, pedig kezdettől a legmagasabb rangja volt a teremtett világban. Ezzel a hamisan betáplált törekvéssel viszont önmaga lett életének középpontja, és ez végigkíséri földi életét. A megtéréssel újra Isten kerül a trónra, de zavartalanul csak mennyországban lesz Ő „minden mindekben”, ugyanis az óember nem nyugszik bele trónfosztásába, s míg e testben élünk folyamatosan követeli vélt jogát. A megtéréskori összetört állapotunk folyamatos fenntartását talán túl-

zónak tartjuk egy életen át, és a gyakorlatban ennél hullámzóbb is a lelki életünk, pedig a megújulás folyamatosságának fenntartásában elengedhetetlen bűnös természetünk miatti megalázkodottságunk. Ez ott tart Isten közelében. Amikor kezdünk önjárókká válni, rutinokból élni, bűneinkkel szemben elnézőbbek lenni, saját teljesítményünkkel dicsekedni, vagy csak titokban saját vállunkat megveregetni; ezzel szemben másokat egyre gyakrabban megítélni, róluk oly heves meggyőződéssel elmarasztaló véleményt formálni, akkor már el is távolodtunk mindattól, amit a megújulás munkálna bennünk.

A világban szinte minden az önmenedzselésről szól. „Képes vagy rá!”, „Meg tudod csinálni!”, - ez folyik minden csatornán. Persze, szükség van egy egészséges önbecsülésre, de kérdés, hogy mi szolgáltatja az önbecsülés alapját: az én akaraterőm, az én családfám, az én génjeim, az én vallásos ismereteim, az én hitem, az én imáim, az én Isten iránti szeretetem, az én ..., az én ..., az én - vagy Jézus Krisztus értem hozott áldozata? Tudom, hogy nélküle semmi vagyok, de neki semmiként is kellek (sőt talán úgy a leginkább - ki érti ezt?), de ez elég! Elég, mert ezzel von magához; s mert vagyok a közelébe, fájnak a bűneim, fájok, aki vagyok. De ez a fájdalom nem lebént, hanem termékeny alázatban tart, és immár nem az ítélettől félek, hanem az Istennel való kapcsolatomat félttem.

Sólyom Attila

HOGY VILÁGUNK SZEBB ÉS JOBB LEGYEN

Hogy világunk szebb és jobb legyen,
a köszíveket, lágyítsd meg Istenem,
hogy Krisztusban megújuljanak,
élő és érző, szívekké váljanak.

Egyesülve a szeretetben,
újult szívvel, békességben éljenek,
sugározva a szeretetet,
egy békés, új világot hirdessenek.

Krisztust megtagadó Péterek,
Könnyeikben, újjászülessenek,
és Tamások hitetlensége,
kétkedésből, élő hitre térjen.

Schvalm Rózsa

Az „eszköztelen” hatalom

Mózes, Illés, Sámuel, Pál, István vagy Péter apostolok nem rendelkeztek más-
sal, mint Isten iránti hűségükkel. Kényszerítő
eszközökkel, pénzzel nem rendelkeztek,
mégis volt „hatalmuk”. Nem általános érte-
lemben, hanem abban a sajátos értelemben,
amire most figyelni szeretnénk.

Mózesre Isten egész háza bízott
(Zsid 3:2). A benne lévő erőnek köszönhetően,
hogyminden baj ellenére mégiscsak elvezet-
te népét a megígért ország határáig. Életmű-
vét, „teljesítményét” ma szinte felmérni sem
tudjuk.

Illés szava olyan hatalmas volt, hogy
tűz szállt le az égből és meggyújtotta az ál-
dozati oltáron az áldozatot. Felnyalta a vizet
és a port, sőt a nép szívéig jutott Isten hatal-
mának felismerése: „Az Úr az Isten! Az Úr
az Isten”. De Illés hatalma csak addig tartott,
amíg Isten őt erősen tartotta. Kiderült, hogy
a hatalom nem az övé, hanem Istené. Ő na-
gyon is ember, aki az életéért futott az ellen-
ség elől (1Kir 19:3).

Jézus Krisztus a maga áldozatvállá-
lása által bizonyult Isten igaz szolgájának
(És 53:6, 11). Ő isteni eredetű és természetű
hatalmat képviselt, amely nem belőle, hanem
mennyei Atyjától származott, és ő ehhez a
hatalomhoz maradt hű haláláig. A sátán el-
lenben pontosan a hatalom öncélú megraga-
dásával kísértette őt is (Mt 4:1-11). Miért-
nem él a hatalmával, ha már egyszer ő az Is-
ten Fia? Szavára a kő is kenyérré válhatna.

És mért nem mutatja meg hatalmát nyilván-
való módon a templom ormáról? Azonnal
meghódolnának előtte. De lelepleződik a sá-
tán természete, amikor a világhatalomért
cserébe saját módszerének (és Isten ellen lá-
zadó személyének) tiszteletét követelte. Jé-
zus ezt az ajánlatot visszautasította: a hata-
lomért való hatalom tiszteletét. Bár ez min-
denkor embere számára nem csupán bocsá-
natos „bűn” lett volna, hanem egyenesen
magától értetődő.

Viszont az Úr Jézusban mutatkozik
meg Isten „eszköztelen” hatalma legközvet-
lenebb módon. Isten elsődleges szándéka a
kiengesztelődés az emberrel. Azzal az em-
berrel, aki bűnével megbántotta és folytono-
san megbántja őt. Az ő hatalmi közbelépése
irgalmasan túlnéz ezen. Büntethetne, de
nem teszi. Az ő hatalmi közbelépése egyen-
lő az életontó erőktől való szabadítással.
Mert Isten - mint minden létező Atyja - a
népek romlottsága ellenére is pontosan el-
végzi a természet rendjének fenntartását.
Ugyanakkor tudatában van annak, hogy az
ember rendeltetése valami több, mint pusztán
a biológiai létezés. Mi pedig már elvesz-
tettük ezt a többet. Az igazságszeretetünket,
ha önmagunkról van szó. Az együttérzésün-
ket, ha a másikról. Elvesztettük a tisztasá-
gunkat. Elvesztettük irgalmas és okos szere-
tetünket. Elvesztettük a lelkünket és az örök
jövönket. Az Istenünket is. Ettől megrom-
lottunk. Hiába lenne meg mindenünk, ha
bűneinkkel mi magukat és egymást rontjuk
meg. Gyűlöljük a jót és szeretjük a rosszat.
Irgykedünk és hatalmaskodunk egymáson,
noha múlandók vagyunk. És ezzel rövid föl-
di életünket is tönkre tesszük. Ráadásul nem
is tudunk ezen változtatni sem.

Az Úr Jézus a kereszten látható mó-
don minden hatalmától megfosztva, „önma-
gát megüresítve” szenvedett (Fil 2:6-11).
Vérző testén kívül semmije se volt. Valószí-
nűleg még ruhája se, ami eltakarhatta volna
szemérmét. Egy valamit nem lehetett elven-
ni tőle: az engedelmességét az Atya iránt.
Azt, hogy pont most és pont itt és pont ezzel

váltsa meg a világot. Éppen engedelmességével és a szenvedésével. Mint örökkévaló főpap, ő mutatta be az engesztelő áldozatot mindnyájunk bűnéért. Ha ez nem világra szóló hatalom, akkor semmi nem az. Ha nem emiatt van reménységünk, halálunk után az ítélet napján a felmentésre, akkor hiábavaló a mi hitünk és még bűneinkben vagyunk (1Kor 15:12-20). De ha Jézus engedelmsége minket is magával ragad, és magunk is engedelmessé válunk, akkor a pokol kapui sem vehetnek diadalt rajtunk (Mt 16:18).

Egyedül csak az *igaz szolgáló* önkéntes engesztelő áldozata szünteti meg ezt a zavart. De ennek a szolgának nincs más eszköze, mint saját maga. Áldozatával váltja meg a világot az önpusztító erőktől. Áldozata *az a hatalom*, amely képes megváltoztatni magát az embert, méghozzá belülről. A megváltott (megváltott) ember új természetet kap magától Istentől. Ez a változás leggyakrabban nem látványos. Az ember látszólag ugyanaz marad, és mégsem ugyanaz többé. A szívében, vagyis gondolkodásában, értékrendjében változik meg. Se fiatalabb, se idősebb, se egészségesebb se betegebb nem lesz, csak békességesebb, reményteljesebb, igazabb, és egy kicsit „szentebb”. Aki nem akarja, nem is veszi észre. Azonban a megváltott ember még ezután is várja a teremtés célba érkezését. Ezt is csak a megváltó áldozatával győzelmes Krisztus fogja elhozni, bár ennek egyelőre sincs semmi jele. De neki van erre is hatalma. Sőt egyedül neki van erre hatalma.

Kiss Emil (Hegyi András nyomán)

Gyülekezeti életképek, beszámolók

NYUGDÍJAS KLUB

Áprilisi alkalmunkon Tisza Attila testvér szolgált és olyan életkori sajátosságokra világított rá, ami az ember aktív életszakaszának megélése után jön elő. Életutunkra visz-

szatekintve most értjük meg a velünk történt eseményeket, a miérteket. Tudjuk elfogadni a márt, Mózes sem alkudozott az Istennel, hogy nem mehetett be az ígért földjére. A mában lássuk meg a csodát, él-

jünk teljes életet.

Korunknak és lehetőségeinknek megfelelő célokat tűzzünk magunk elé. Isten nem emlékszik a bűnökre, mert Jézus Krisztus keresztes áldozatával eltörölte azt. Fontos az egészséges táplálkozás, az önzetlen szeretet, a közösségi élet. Kerülni kell a magányt, éljünk aktív, szolgáló életet. A megpróbáltatásban is imatámogatásunkkal legyünk egymásnak segítők.

Akarjunk az Úrért dolgozni!

Huszta Tibor

Gyermekbemutató

Április 16-án vasárnap délelőtt Boros Dávid lelkipásztor testvér a következő igei üzenettel köszöntötte Magyar Attila és Magyarne Madár Tímea Dániel nevű gyermekét. „Bizony az Úr ajándéka a gyermek” és az Úr oltalmába ajánlotta őt. A bibliakör tagjai énekkel és virággal köszöntötték.

Huszta Tibor

Vendégünk a Buda Szive Gyülekezet tagjai

Fülöp Áron a gyülekezet lelkipásztora elmondta, hogy a Marczibányi téri iskolában tartják istentiszteleti alkalmait. Van házi csoportjuk, minden második vasárnap

délután 16 órától tartanak istentiszteletet. A budaörsi Kőszikla Gyülekezet leánygyülekezeteként működnek, 18-32 év közötti korosztállyal.

Őszinte és tartalmas szolgálataikkal betekintést nyerhettünk közösségi életükbe.

Husza Tibor

Innen – onnan

A KISLÁNY, AKI HÁTRAFELÉ LÉPKED

Tilda néni, a napközis tanítónő, hetek óta figyelte Ildit, a néhány napja még kedves-cserfes, mindenre figyelő kislányt - hogyan bújik meg az utolsó sorokban írást, vagy tanulást mímelve. Ha felszólítja, ösztöszerezzen, tétován áll fel. Ha ugyan feláll. Kérdéseire zavart hallgatással válaszol, kibámulva az ablakon.

Egy éve még csillogó, búzavirágkék szemében kihunyta a fény, és ha ránéz - mint ha nem is látná.

A tantestületi szobában megszólította Ildi osztályfőnök nőjét: Zsófikám, te tudod, mi történhetett Z. Ildikóval? Az felhúzta a vállát: Nem tudom, de minden tárgyból egyre gyengébb. Ha felhívom, csak néz, feltápáskodik, de meg se szólal, pedig az az érzésem, tudna felelni, ha akarna. Értelmes kislány, legalább is eddig az volt. Most mintha le volna bénulva. Vagy a haját csavargatja, vagy ceruzája végét rágja,

de nem hinném, hogy tudja, mit csinál. A keze már külön él. Ki van cserélve az a kislány. Valami kellett, hogy történjék velem. Ezután Tilda néni az uzsonnaszünetben félrehívta Kingát, akiről tudta, hogy Ildi legjobb barátnője, s hogy a szülők is összejárnak.

– Te Kingus, mi van Ildivel? Beteg, vagy meghalt valakijük? Úgy tudom, együtt szoktatok hazamenni. Jársz még hozzájuk?

Kinga pár pillanatig zavartan hallgatott. Nem nézett tanítónője szemébe, úgy válaszolt:

– Külön járunk haza.

– Összevesztetek?

– Nem.

– Akkor miért?

– Mert én sietek.

– Ildi nem?

– Ildi hátrafelé megy, és az sokáig tart.

– Mit csinál Ildi?

– Hátrafelé lépked, és sokszor el is esik.

Úgy megy haza, van fél óra, amíg hazaér.

– Mióta jár így Ildi?

– Már régen. De ne tessék neki visszamondani. Nem akarok árulkodós lenni.

A tanítónő megsimogatta Kinga fejét, és elengedte. Ám, amikor sorbaállás után hazaküldte a napközis osztályt, s a gyerekek már szétszéledtek, ki erre, ki arra, kisietett a sarokra, ahonnan beláthatta az egész utcát, amelyen Ildinek kellett hazamennie. Öt-hat háznyira meg is látta a szőke, copfos kislányt, hatalmas hátitáskája alatt görnyedten lépkedett hátrafelé óvatosan, hogy el ne essen. Időnként a kerítésbe fogózkodott. Aztán újra nekiindult.

Másnap egy fiatalabb kolléganőjét kérte meg, hogy engedje haza a gyerekeket. Ő meghúzódott Ildiék utcája sarkán. Sok gyerek futott el mellette. Ki észrevette, ki nem. Kergetőzve siettek hazafelé. Aztán meglátta a kislányt hátrafelé imbolyogva közeledni. Megvárta, és kitért karjaival magához ölelte. Az félig megfordult, és rémülten nézett fel rá. A szeme megtelt könnyel, szája legörbült.

– Ne sírj Ildi, nincs semmi baj. De ha már összefutottunk, megmondanád, miért még hátrafelé?

Ildi lehajtotta a fejét, és cipője orrával arról köröket rajzolt az utca porába. A tanító-nő érezte, hogyan rázkódik a válla a hangtalan sírástól..

Ő is anya volt, még szorosabban szorította magához a gyereket, aki ölelő karja közé fúrta a fejét, és szinte nyüsztetett. A tanító-nő türelmesen várt. Majd egyik kezével Ildit simogatva, a másikkal óvatosan fel emelte az állát, hogy a szemébe nézhessen.

– Most már meg tudod mondani, miért még hátrafelé?

– Hogy visszafelé menjenek a napok.

– Mit csináljanak?

– Visszafelé menjenek. Addig, amíg apu és anyu szerették egymást, és nem akartak elválni.

Újra Tilda néni ölébe fúrta a fejét. Az megrendülten ölelte magához a kislányt. Aztán megszólalt:

– Gyakran láttam hol apukádat, hol anyukádat érted jönni. Mostanában nem kísérek haza?

– Ha ráérnek, valaki elibém jön. Vagy apu, vagy anyu. Ha sötétedik, biztosan értem jön valaki.

– Nem kérnéd meg őket, hogy lépdeljenek veled együtt ők is visszafelé?

A kislány szemében fel szivárványlott a fény, ahogy tanítónőjére nézett:

– Igazán megkérjem aput és anyut?

– Azt, aki éppen először érted jön. Aztán a másikat is. Azt is mondd el nekik, miért kéred erre őket.

Gyorsan lehajolt, megcsókolta a kislányt, és elsietett. Nem volt nála zsebkendő. Szüksége lett volna rá. A saroknál visszafordult. Ildi tovább lépkedett hátrafelé. Egyszerre integettek egymásnak.

Gyökössy Endre

ÉDESANYÁM ELKÍSÉR

Édesanyám fogta kezem,
Amikor jártam tanultam;
Még most is emlékezem,
Hányszor a karjába hulltam!

Szeme kísért át az utcán
Egészen az iskoláig,
És a kis kapuban várt rám
Este a késő óráig.

Majd az élet viharában
Anyám szíve tovább kísért,
Bármilyen messze is jártam
Imája mindig utolért.

Gerzsenyi László

A MEGMENTŐ

A kislány a nagymamájával élt. Egy éjszaka tűz ütött ki a házban, ahol laktak.

Az idős asszony megpróbálta kimenteni az alvó gyermeket, de sikertelen volt próbálkozása, s ő eltűnt a lángokban. A szomszédok hívták a tűzoltókat. És amíg várahoztak, hirtelen sírásra lettek figyelmesek. A kislány feje bukkant fel az ablakban, segítségért kiáltott. Megrendülten álltak, senki nem mert a tűz közelébe menni. Hirtelen előkerült egy ember létrával a kezében.

Falnak támasztotta, s eltűnt a tetején, majd hozta a kislányt a karjában. Átadta a lent várakozóknak, majd eltávozott.

Másnap összegyűltek a város lakosai, hogy eldöntsék, ki vegye magához, s nevelje fel a gyermeket.

Egy tanár kijelentette, hogy ő jó nevelést biztosíthatna a kicsinek. Egy farmer is ajánlkozott mondván: a tanyáján egészséges körülmények között nőhetne föl a kicsi. Végül a város leggazdagabb polgára emelkedett fel: Nálam megkaphatja mindazt, amit eddig említettek, ráadásul minden mást, amit pénzzel lehet megszerezni.

rezni. A gyerek mindvégig hallgatott, tekintetét a földre szegezte. - Kíván - e még szólani valaki? Kérdezte az ülést vezető elnök. Nehézkes léptekkel egy férfi jött előre a terem végéből. Megállt a kislány előtt, a karját nyújtva felé. A tömeg felhördült. A férfi kezét és karját borzalmas sebek borították. Ez a bácsi mentett meg! kiáltott a kislány. Egyetlen lendülettel a nyakába ugrott és görcsösen kapaszkodott belé, mint azon a vészterhes éjszakán. Az ülésnek vége -, szólott az elnök.

Közreadta H.A

NAGYMAMÁNÁL

A nagymamánál jó,
csak ott jó igazán.
A nagymamának sok keze van,
tesz - vesz szaporán.

Egyik kezével főz,
a másikkal mosogat,
a harmadikkal fejemen
egy dudort borogat,
a sokadik kezével
kinyitja a tehénen a csapot,
s a tehénből máris
friss, meleg tej csobog.

A nagymamánál jó,
mert ott van a nagypapa,
aki a mezőről tücsökszavú
estét hozza haza.

Fecske Csaba

FOGALMAZÁS

Egy tanítónő arra kérte a gyerekeket, hogy írjanak Istennek fogalmazást a vágyaikról. Az egyik diák olyant írt, amittől még a tanárnő férje is kiakadt! A pedagógus este javította ki a dolgozatokat. Az egyik kis diák olyan megható kéréssel fordult Istenhez, hogy a tanítónő elsírta magát. A férje, aki éppen akkor ért haza, megdöbbenve látta, hogy felesége sír. - Mi történt, mi bánt? - kérdezte, "Olvasd el ezt

a fogalmazást, az egyik diákom írta"- felelte.

A fogalmazásban ez állt: "Uram, ma este kérlek, tégy meg valami különlegeset nekem: változtass televízióvá, mert így megbecsült tagja lennék a családnak, hiszen a szüleim így folyamatosan rám figyelnének. Ha ezt teljesíted nekem, akkor több órát csak velem fognak foglalkozni. Én leszek a figyelem középpontjában, így el tudom mondani azt, amit akarok anélkül, hogy félbeszakítanának. A televízió különleges helyet foglal el a családk életében, édesapám mikor hazaér a munkából, csak vele foglalkozik, még akkor is, ha fáradt. Én nem vagyok ilyen szerencsés, édesanyám akkor sem kérdi meg, hogy vagyok, ha látja, hogy van valami baj, mert letörtnek és szomorúnak látszom. Nem szeretem, ha levegőnek néznek, arra vágyom, hogy velem is foglalkozzanak. Istenem, talán nem kérek sokat, csak annyit, hogy lehessen én a televízió helyében."

Ekkor a tanítónő férje azt mondta: "Istenem, szegény gyermeknek milyen szívtelen szülei vannak!" A tanítónő kisírt szemmel közölte: "Ezt a fogalmazást a fiunk írta!"

Közreadta H.A

ÁLDÁS A SZÜLŐKRE

Van hely, hol minden kicsi széken
nevetve ültem egykoron,
s tipegő léptem, gügyögésem
mosolyt rajzolt az arcokon.
Van ház, ahova tartozom,
más otthonba sose térek,
Bármely családhoz, minden házba
csak, mint idegen, úgy lépek.
Valakiket, a szüleimet
eléggé meg nem áldhatom,
Valakinek, ha százszor élek
adósságom le nem róhatom.

Szabó Lőrinc

Gondolatok anyákról-gyermekekről

- Létezik még egy érzés, amely annyira kellemes, mint amikor egy gyermek kezét tartod a kezében? Olyan apró, lágy és meleg, mintha kiscica kuporodott volna össze a tenyered biztonságában. (Marjorie Holmes)
- Az anya mindig elérhető a gyerekei számára valahányszor szükségük van rá, nem számít, hogy a gyerekek milyen korúak, vagy mi kell nekik. (Doris Pengilly)
- Nem csak a gyermek születik az anya által, hanem az anya is a gyermek által. (Gertrud von le Fort)
- Mi marad meg a gyermekekben? A gyermekekben elsősorban nem az marad meg, amit mondunk, hanem amit teszünk.
- Az embert megszülni nehéz, de jóra nevelni nehezebb. (Maxim Gorkij)
- Az anyák és apák egy életre nyomot hagynak bennünk, és nem számít, hogy egész életünkben voltak velünk, vagy csak egy napig. (Nalim Singh)
- Én azt hiszem, gyereket csak úgy lehet nevelni, ha az ember megtisztelti azzal, hogy komolyan veszi. (Szabó Magda)
- Az anya az, aki szeret és támogat, miközben te az álmaidat kergeted.
- A természet bölcs. 13 évet ad a szülőnek, hogy megszeresse gyermekét, -különböztetve nem bírná ki a kamaszkort.
- A gyermekekért azt adjuk, ami mindennél drágább ezen a földön: a szeretetünket, az életünket. (Helen Thomson)
- Sosem fog egyetlen lány sem úgy szeretni, ahogy az anyád.

Gyerekszáj

"Anyá, tűnj el!" "Hűha, miért?"

"Mert anya, tűnj el!"

"És hova tűnjek el?"

"Ide, ahol én vagyok."

Bukovszky Eszter kislánya: Miksa

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje
Dobner Péter
Hetzke József
Huszta Tiborné
Kántor Ida
Kántor Imréné
Kiss Tamara
Puskás Zoltánné
Ráduly Emil és neje

Rumbold Gyula
Sebők Györgyné
Stubnya Tiborné
Szalay Mihályné
Szikszai Lajosné
Szűcs Borbála
Tóth Imréné
Vida Sándorné

"Én vagyok az Úr, a te gyógyítód."
(2.Mózes 15:26.)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Gyülekezeti programok

- május 05. 18:30 Ifjúsági klub
- május 09. 18:00 Kórházmisszió
- május 11. Nyugdíjas klub / Kirándulás a vácrátóti Arborétumba
- május 12. 18:30 Ifjúsági klub
- május 13. Gyülekezeti vasárnap/úrvacsora
- május 19. 18:30 Ifjúsági klub
- május 20. 15:00 Tb. Olajág istentisztelet
- május 26. 18:30 Ifjúsági klub
- június 02. 18:30 Ifjúsági klub
- június 05. Gyülekezeti kirándulás

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

de. 9:30 imaóra,

de.10:00 istentisztelet

du. 17:00 istentisztelet

Szerda este

18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Mindenkit szeretettel várunk!

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva